

[Lone Dybkjær]

og det er også nogle undersøgelser, vi kan lave her og nu.

Så er der de mere langsigtede undersøgelser – som det fremgår af dagsordenen – som er nok så vigtige, og som jeg også hæftede mig ved i indledningen, og her er efter min opfattelse en revurdering af TDI-værdien helt central. Skal det, vi foretager, være holdbart over for mennesker, er det vigtigt at gange med nogle faktorer, også sammenholdt med andre TDI-værdier og de tal, man ganger disse værdier med, for at man kan være på den helt sikre side.

Det knytter naturligvis så an til det næste, nemlig vurderingen af de nyeste internationale forskningsresultater for skadevirkningerne af dioxin, og netop sammenholdt med, sådan som miljøministeren også er inde på det i sin tale, hvad der foregår i udlandet; ellers vil vi ikke kunne arbejde tilstrækkelig hurtigt og tilstrækkelig sikkert med dette problem.

Jeg skal ikke gennemgå alle dagsordenens øvrige punkter. Den er, som også formanden har gjort opmærksom på, af en betydelig længde, det erkender vi, og det har vi så taget til os og skal forsøge ikke at gentage. Der er en vis historisk baggrund for, at netop denne dagsorden ser ud, som den gør. Heldigvis er ikke alle historier kommet til på samme facon, og derfor kan vi nok undgå nogle af dem i fremtiden. Men det, som forekommer mig at være et af de vigtige punkter i dagsordenen, er, at vi får udviklet nogle engangsemballager, som er uden skadevirkning for mennesker og miljø, og samtidig får nedbragt affaldsmængderne. Det hænger i og for sig sammen, selv om det er to forskellige dagsordenspunkter. Det er fuldstændig centralt i et moderne industrisamfund, at vi tager fat på netop denne side, ellers vil vi blive jaget fra miljøproblem til miljøproblem.

Og så skal jeg slutte med at takke ministeren for hans meget positive svar på forespørgslen. Jeg synes, at det er værdifuldt og godt for det videre arbejde vedrørende forureningsproblemerne, og navnlig har det været værdifuldt, at ministeren har været så imødekommende over for problemer af en så alvorlig art, og jeg håber også, at det dagsordensforslag, der er fremsat, vil få stor tilslutning. Det tror jeg vil være et godt signal, også udadtil, om, at der ikke er tale om unødige skræmmekampanjer; men det er også et

signal om, at folketinget er sig sit ansvar på dette område bevidst.

Ove Jensen (FP):

Fremskridtspartiet har siden sin start klart givet udtryk for, at det går ind for en bekæmpelse af den tiltagende forurening, således at vi kan få et godt miljø at leve i. Efter fremskridtspartiets opfattelse skal der især sættes ind imod, at giftstoffer og langsomt nedbrydelige kemiske forbindelser spredes i naturen og optages af mennesker og dyr.

Med hensyn til dioxinforureningen er der, så vidt vi kan vurdere det, tale om et reelt problem, som skal løses.

De initiativer, som ministeren vil sætte i gang, lød rimelige, og fremskridtspartiet forventer, at de foranstaltninger, som ministeren nu iværksætter, kan løse problemet. Fremskridtspartiet er som sagt indstillet på at få forureningen stoppet.

Når dette er sagt, skal det tilføjes, at der efter fremskridtspartiets opfattelse har været en masse hysteri i den miljødebat, der er foregået her på det sidste. Debatten om landbrugets påståede forurening er et godt bevis herpå. De mange udgiftskrævende foranstaltninger, f.eks. opførelse af møddingspladser og gyllebeholdere, der nu bliver pålagt landbruget, er det samme som at smide pengene ud ad vinduet, da effekten af disse foranstaltninger er lig nul.

Og debatten her i dag kan meget vel få det resultat, at mødre nu ikke længere tør amme deres børn. Det bliver sandsynligvis overskrifterne i aviserne i morgen, at det er farligt, og at det skal man lade være med; og hvis det bliver resultatet, har folketinget i hvert fald gjort mødrene en dårlig tjeneste. Derfor: stop hysteriet, og koncentrer indsatsen om at få problemerne løst!

Maisted (FD):

Jeg kan godt forstå, at man stiller en forespørgsel af denne art, for jeg synes selvfølgelig også, at dioxinproblemet er en uhyggelig fare for menneskene.

Jeg er derimod ganske ude af stand til at vurdere, om dioxinrisikoen for menneskene er af en sådan størrelsesorden, at den skal prioriteres således, som forespørgerne prioriterer den. For her afsætter man virkelig midler og vil lave en plan for at komme et pro-